

Arrest

nr. 180 117 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 september 2016 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 februari 2016, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 9 augustus 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van van een familielid van een burger van de Unie die op 9/02/2016 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [Y.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Antwerpen

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 10.01.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens poging tot misdaad, mededader, wegens het onwettig bezit van verdovende middelen.

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Er wordt immers opgemerkt dat de 'georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. De referentiepersoon werd geboren in 2004. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Uit een getuigenis uit het dossier blijkt tevens dat hij een slechte invloed heeft gehad op zijn Belgische vriendin, in de zin van drugsmisbruik, waardoor zij de zorg over haar zoontje is kwijtgeraakt. Deze elementen getuigen allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische referentiepersoon, zoals binnen een liefdesrelatie zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene zijn Belgische dochter, geboren op 12.07.2004, pas op 28.01.2016 erkende, zijnde bijna 12 jaar na haar geboorte.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven afdoende en juist moeten zijn;

Dat verzoeker wenst op te merken dat hij in 2010 niet veroordeeld werd voor drugszaken; Dat hij toen een vrijspraak kreeg; Dat hij een attest van goed gedrag en zeden bijvoegt: Dat hij in 2007 voor een diefstal veroordeeld werd;

Dat de beslissing niet correct gemotiveerd is en derhalve vernietigd dient te worden;

Dat op geen enkel moment blijkt gegeven wordt waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde;”.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt verzoeker een verblijfsrecht in functie van zijn Belgisch minderjarig kind geweigerd op grond van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en omdat *“het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*. Ter staving hiervan wordt verwezen naar een veroordeling op 10 januari 2010 tot twee jaar gevangenisstraf wegens drugsdelicten en gewezen op *“de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme”*. Er wordt geduid dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’* valt en de voorziene maatregel evenredig is met verzoekers gezinsbelangen.

De Raad dient samen met verzoeker vast te stellen dat uit de voorliggende stukken geen veroordeling blijkt op 10 januari 2010 tot twee jaar gevangenisstraf wegens drugsdelicten. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit het strafregister van 20 mei 2016 waaruit enkel een veroordeling in 2007 blijkt wegens afpersing met verzwarende omstandigheden tot een gevangenisstraf van twee jaar. De vaststelling dringt zich aldus op dat verweerder bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. In dit verband wordt ook nog aangestipt dat het door verweerder ingeroepen recidivisme op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt. Het komt verder niet aan de Raad als annulatierechter toe om in het licht van de correcte feitelijke gegevens in de plaats van het bevoegde bestuur over te gaan tot een hernieuwde beoordeling of er actueel nog sprake is van een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging voor de openbare orde en een hernieuwde belangenafweging tussen de redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

2.2.2. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de weigeringsbeslissing leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en hem dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Als gevolg

van de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing valt verzoeker terug op een situatie waarin hij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake zijn aanvraag, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. Er bestaat geen noodzaak tot onderzoek van de overige aangevoerde middelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS